

КАКО СМО СЕ КАО ДЈЕЦА КУПАЛИ У РОСИ

*приче о сећањима,
одрастању и сновима*

Станислава Спремо

ПТИЧЈЕ СУЗЕ

Мамина сећања

Били смо деца. Ја најмлађа, гарава, несташна... приколица старијој браћи. Јурцали од сванућа, слободни, невини, ослобођени лажи и недаћа. Хоћемо круха, па трчимо даље. Мати цокће, па наредбодавно каже: „Понес’те хаље, идемо се купат у роси!”

Није нам мило, али брига нас, успут ћемо правити несташлуке.

Стигли смо. Пуца висораван Купрешка, у подножју борова шума, између трава, висока, миришљава.

Мати нареди: „Бацај ствари и идите се купат.”

Голишави, котрљамо се низ брдо, па опет, па опет... све мириснији, све блиставији.

Даде мангуп заустави котрљање, па се насучемо, а трава голица у подножју шуме. Лежимо, гледамо кроз трепавице на једно, па на друго око, па нам жуна црвенога кљуна час близу, час далеко.

Не жури нам се кући, те молимо мати да останемо играт се. Мати негодује, али ипак пристаје.

„Циганчееее”, виче Даде, „хајмо брат шумске јагоде”. А ја срећна трчим, одлучна да будем важна у тој

авантури. Шума је густа, корење у свим облицима. Дечаци гуле кору са дрвета, можда храста, а шума је мирисала на бор и смолу. Праве котарице, па се надмећу ко ће више и нежније убрати те мале мирисне црвене тачкице, јер ја сам мала, уморна, ал' нећу да признам. Напојени медним јагодама, трчимо у сусрет јатима, сјуримо се у стадо оваца, кријемо се иза њих, а оне негодују, померају се, откривају нам положај.

Од свог тог јурцања, ја мала, жедна сам. Старији брат Лука ме води и говори ми да се стрпим – камен је близу. Камен обао, удубљен, гладак, пун ледене воде. Написмо се и задремасмо. Каже Даде: „Не смијемо дуго, само пет минута.”

Ја жмиркам, не да ми се сна, играм се травком необичном, крхком. На стабљици капи прозирне. Лизнем их, кад оне – слане. Упитам брата шта је то и зашто су слане. Лука ми одговори: „То су ти птичје сузе, лудо.”

„Ма како плачу”, мучи ме то, „мора да су се удариле... Ал' како? Па оне лете, оне цвркућу.”

Виче Даде: „Морамо поћ.”

Стигли кући, а отац дошао. Љути џин псује и лупа шаком од сто, побегао му ат по брдима Купрешким, ко да не зна да ће му се вратит.

Пописмо варенике с пројиним хлебом. Ја бих мало шећера, ал' отац је љут, не смем питат.

„Ајд на спавање, бјеж”, виче отац.

Хаље чисте, беле, миришу на сапун, рузмарин и лаванду, да их не једу мољци. Мало гребуцкају, ал’ ми милина. Не могу заспат, муче ме сузе птичје. Шапућем Луки: „Ал’ зашто плачу?”

Лука каже: „Не будали, мала” и загрли ме. А ја већ у сну шапућем: „Је л’ да да ћемо се и сутра купат у роси?”

